

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212202613
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4212202613.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: GENERAL FACTORING, a. s., so sídlom Bratislava, Mostová 2, IČO: 35 838 825, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Michalská 14, IČO: 47 255 706, proti žalovanému: Y. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., A. XX, t. č. XXX W. X. M. N., Q. D. Nr XX Xhu, o zaplatenie 2.765,52 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 16. februára 2015 č. k. 7C/421/2013-151 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Komárno zo dňa 23. mája 2018 č. k. 7C/421/2013-219 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1 prvá veta, § 101, § 488, § 489 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvného vzťahu, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 101 ods. 2 OSP a na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE, uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. dňa 21. 12. 2010, žalobca nadobudol od svojho právneho predchodcu pohľadávku voči žalovanému titulom zmluvy o kontokorentnom úvere č. 021472884/1/1 zo dňa 10. 07. 2003, ktorá je predmetom tohto konania. Právny predchodca žalobcu a žalovaný dňa 10. 07. 2003 uzatvorili zmluvu o kontokorentnom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver do výšky úverového limitu vo výške 1.194,98 eura. Medzi účastníkmi zmluvného vzťahu bola dohodnutá premenlivá úroková sadzba vo výške 10,85% ročne a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 09. 07. 2004. Pohľadávka žalobcu pozostáva z istiny po splatnosti vo výške 2.396,60 eura (t. j. riadneho úroku účtovaného od začiatku úverového vzťahu - od júla 2004 do dňa poslednej splátky - 13. 09. 2006 vo výške 1.121,28 eura, poplatkov za vedenie účtu vo výške 80,34 eura a čistej istiny úveru vo výške 1.194,98 eura), neuhradeného úroku vo výške 95,35 eura (vo výške 10,85% ročne za obdobie od 31. 09. 2010 do 28. 12. 2010) a nezaplateného úroku z omeškania vo výške 273,57 eura (vo výške 8% ročne za obdobie od 31. 09. 2010 do 28. 12. 2010). Uviedol, že uzavretá zmluva je v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch svojou povahou zmluvou o spotrebiteľskom úvere (čerpanom v podobe úverového rámca prostredníctvom platobnej karty) uzavretou medzi veriteľom ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie pôžičiek a na druhej strane spotrebiteľom ako fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným tak spĺňa charakteristiku štandardných spotrebiteľských zmlúv, ktorých základnou črtou je, že sú pripravené pre spotrebiteľa vopred a nie je vytvorený priestor na

dohodnávania obsahu zmluvy alebo jej zmeny pred ich uzavretím. Poukázal, že súčasťou zmluvy sú tiež všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaný ako dlžník ovplyvniť nemôže, sú pripravené vopred a pre veľký počet spotrebiteľov. Tiež mal za preukázané, že na základe zmluvy bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver v podobe úverového rámca vo výške 1.194,98 eura, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť právnomu predchodcovi žalobcu do 09. 07. 2004, pričom zmluva bola uzavretá na dobu určitú, t. j. na obdobie 1 roka. Zmluvné strany si dohodli možnosť predĺženia doby trvania zmluvného vzťahu vždy o 1 rok. Ku dňu postúpenia pohľadávky bol žalovaný v omeškaní s plnením svojho záväzku 1481 dní, ktorá skutočnosť korešponduje s vyjadrením žalobcu v špecifikácii pohľadávky, kde žalobca uviedol, že úver bol splácaný do 13. 09. 2006. Aplikujúc ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré poskytuje ochranu žalovanému ako spotrebiteľovi, skúmal, či v danej veci neexistujú zákonné prekážky alebo dôvody, ktoré bránia uplatneniu a priznaniu uplatneného nároku žalobcovi. V tejto súvislosti dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcu je premlčaný, keďže predmetný nárok zo zmluvného vzťahu medzi právnom predchodcom žalobcu a žalovaným vnikol v mesiaci november 2006 (1481 dní pred postúpením pohľadávky), pričom žalobca tento záver súdu ničím nepreukázal. Keďže žalobca podal na súd žalobu dňa 13. 02. 2012, učinil tak po uplynutí trojročnej premlčacej doby v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených dôvodov preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, keďže si túto neuplatnil.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, odôvodniac ho tým, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vzhľadom najmä v nesprávnom a neodôvodnenom určení premlčania nároku žalobcu. Namietal i nesprávne určenie dĺžky trvania premlčacej doby. Poukazujúc na čl. III. ods. 1, článok II. ods. 1 Zmluvy o kontokorentnom úvere, mal za to, že v danej veci bol daný systém prolongácie, tento sa aplikoval, súd ho neodmietol, a preto deň konečnej splatnosti mohol a musel nastať až po dni čerpania. Vytkol súdu prvej inštancie, že pri svojom rozhodovaní opomenul čl. III. ods. 2 zmluvy, podľa ktorého je úver splatný v deň splatnosti uvedený v Základných podmienkach zmluvy a v prípade predĺženia zmluvy podľa bodu 1. zmluvy sa splatnosť úveru predlžuje o dobu, o ktorú bola predĺžená účinnosť, t. j. o jeden rok. Mal za to, že v danom prípade išlo o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá patrí medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka a to bez ohľadu na povahu účastníkov. Nejde o samostatný zmluvný typ vylučujúci použitie Obchodného zákonníka. Tvrdenia o tom, že v prípade, že ide o spotrebiteľskú zmluvu vyplýva výlučná pôsobnosť Občianskeho zákonníka na daný vzťah nemajú podľa jeho názoru žiadnu normatívnu oporu a priečia sa pravidlu *lex specialis derogat lex generali*. Na predmetný právny vzťah tak bolo potrebné aplikovať Obchodný zákonník, ako i všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Poukázal na článok prof. JUDr. Petra Vojčíka, Csc., uverejneného v *Bulletine slovenskej advokácie* č. 12/2008. V súvislosti s otázkou premlčania nárokov z úverovej spotrebiteľskej zmluvy uviedol, že spotrebiteľskou zmluvou je aj absolútna obchodná zmluva bez ohľadu na to, že sa riadi právnom režimom Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 54 Občianskeho zákonníka, ako i rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo 3337/2010. Zdôraznil, že premlčanie sa aj v spotrebiteľských zmluvách majúcej formu absolútneho obchodu spravuje výlučne Obchodným zákonníkom, a keďže podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. V odvolaní citoval viaceré rozhodnutia ako uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 11. 2012 č. k. 9Co/224/2011-128, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 05. 02. 2014 č. k. 11Co/456/2012, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 25. 03. 2014 sp. zn. 24Co/417/2012, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. 11. 2012 sp. zn. 9Co/162/2012, zo dňa 31. 01. 2014 sp. zn. 25Co/297/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 01. 2014 sp. zn. 14Co/142/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 02. 2014 sp. zn. 14Co/163/2013, zo dňa 12. 02. 2014 sp. zn. 17Co/170/2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 31. 03. 2014 sp. zn. 8Co/423/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 10. 2013 sp. zn. 15Co/28/2013, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 03. 2013 sp. zn. 6MCdo/4/2012, sp. zn. 7 Cdo 201/2014. Vytkol súdu prvej inštancie, že neprijal, nepopísal a neodôvodnil záver, kedy konkrétne a na základe čoho nastala konečná splatnosť úveru pred 14. 02. 2008 (4 roky pred 13. 02. 2012). Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nepreskúmateľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné práva na súdnu a inú právnu ochranu. V tomto smere poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR. Vyslovil názor, že súd musí v

rámci svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre účastníkov konania, ale aj pre verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal najmä s otázkou konečnej splatnosti podľa čl. III. ods. 2 zmluvy o kontokorentnom úvere a dopade jej zodpovedania na akýkoľvek záver týkajúci sa premlčania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie a žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 2.765,52 eura, úroku vo výške 10,85% ročne z istiny 2.396,60 eura od 22. 12. 2010 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 9% ročne z istiny 2.396,60 eura od 22. 12. 2010 do zaplatenia, trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku a poplatku za odvolanie, trov právneho zastúpenia pôvodného právneho zástupcu vo výške 285,22 eura, prípadne, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil i náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,50 eura.

3. Opravným uznesením zo dňa 23. 05. 2018 č. k. 7C/421/2013-219 súd prvej inštancie v záhlaví napadnutého rozsudku opravil označenie právneho zástupcu žalobcu - Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Michalská 14.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 01. 07. 2016, ďalej len CSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a došiel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu zistil, že žalobca sa žalobou, doručenu súdu prvej inštancie dňa 13. 02. 2012, domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.765,52 eura spolu s úrokom vo výške 10,85% ročne zo sumy 2.396,60 eura od 22. 12. 2010 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.396,60 eura od 22. 12. 2010 do zaplatenia a trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že je veriteľom pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 12. 2010, uzatvorenej medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupcom a spoločnosťou GENERAL FACTORING, a. s. ako postupníkom. Dňa 10. 07. 2003 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená zmluva o kontokorentnom úvere č. 0211472884, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý kontokorentný úver vo výške 36.000,-Sk (1.194,98 eura) s úrokovou sadzbou 10,85% ročne. Súd prvej inštancie dňa 06. 03. 2012 č. k. 15Ro/80/2012-76 vydal platobný rozkaz, ktorým žalovanému uložil povinnosť do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi sumu 2.765,52 eura, úrok vo výške 10,85% ročne z istiny 2.396,60 eura od 22. 12. 2010 do zaplatenia spolu s 9% ročným úrokom z omeškania z istiny 2.396,60 eura od 22. 12. 2010 do zaplatenia alebo, aby v tej istej lehote podal odpor s odôvodením vo veci samej a náhradu trov konania vo výške 165,50 eura titulom súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 285,22 eura alebo, aby v tej istej lehote podal odvolanie proti náhrade trov konania. Uznesením zo dňa 17. 09. 2013 č. k. 15Ro/80/2012-90 súd prvej inštancie zrušil platobný rozkaz v celom rozsahu z dôvodu nemožnosti doručenia platobného rozkazu žalovanému do vlastných rúk. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. K takémuto záveru došiel z dôvodu, že na vec aplikoval ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, posudzoval premlčanie nároku žalobu ex offa a z dôvodu, že nárok žalobcu považoval za premlčaný, žalobu zamietol.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný

podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Odvolací súd, reagujúc na námietku žalobcu v odvolaní, že zmluva o úvere patrí podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka, a to bez ohľadu na povahu účastníkov, považuje za potrebné uviesť, že i keď ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje Občiansky zákonník, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ. Zmluva o kontokorentnom úvere, ktorá bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ako dlžníkom dňa 10. 07. 2003 bola uzavretá za účinnosti zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a v čase, keď Občiansky zákonník neobsahoval žiadne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Úprava Občianskeho zákonníka dotýkajúca sa spotrebiteľských zmlúv § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka bola zavedená do Občianskeho zákonníka až zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1. apríla 2004. Aj keď jednoznačne právna úprava spotrebiteľských zmlúv bola zavedená do Občianskeho zákonníka až úpravou účinnou od 1. apríla 2004, jej cieľom bolo zabezpečiť harmonizáciu slovenského zmluvného práva s Európskym spotrebiteľským právom, a to hlavne z dôvodu zosúladenia s nepriamymi účinkami Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Spoločným znakom novozavedenej úpravy spotrebiteľského práva v Občianskom zákonníku bolo teda faktické vyrovnanie uvedenej nerovnosti postavenia spotrebiteľa a podnikateľa ako profesionála, a to aj za predpokladu obmedzenia autonómie vôle v zákonom predpokladanom dôsledku. Týchto podmienok, to zn. faktického vyrovnanie postavenia spotrebiteľa a podnikateľa je nutné dosiahnuť aj v prípade „de facto“ v spotrebiteľských vzťahoch vzniknutých pred nadobudnutím účinnosti uvedenej zmeny Občianskeho zákonníka zák. č. 150/2004 Z. z., s účinnosťou od 1. apríla 2004, pretože materiálne posudzovaná pozícia kontrahenta uzatvárajúceho zmluvu pred nadobudnutím účinnosti uvedeného zákona o zmene Občianskeho zákonníka sa žiadnym spôsobom nelíšila od spotrebiteľa uzatvárajúceho zmluvu už v režime spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka. Tento spôsob právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv podľa Občianskeho zákonníka zavedeného v ustanovení § 52 a nasl. s účinnosťou od 1. apríla 2004, a to aj spätne na spotrebiteľské vzťahy uzatvorené pred účinnosťou vyššie uvedenej zmeny Občianskeho zákonníka je jednoznačne vyjadrený v ustanovení § 879f Občianskeho zákonníka. Podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy (ktoré majú charakter spotrebiteľskej zmluvy), podľa § 52 uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona a nasl. Občianskeho zákonníka sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka do 3 mesiacov od nadobudnutia účinnosti uvedenej zmeny Občianskeho zákonníka, t. j. najneskôr do 1. júla 2004. Za predpokladu nezosúladenia spotrebiteľských zmlúv uzavretých pred dátumom 1. apríla 2004 s kogentným zmením § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, tie časti spotrebiteľských zmlúv, ktoré neboli dané do súladu so znením § 53 a § 54, strácali uplynutím troch mesiacov platnosť. Podľa vyššie citovaného § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. apríla 2004 zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

11. Z obsahu zmluvy uzavretej medzi stranami je zrejmé, že sa jedná o tzv. formulárovú zmluvu, ktorej predtlač formulára mal právny predchodca žalobcu pripravenú a dopisoval do nej iba konkrétne údaje týkajúce sa žalovaného, pričom žalovaný obsah tejto zmluvy žiadnym (podstatným) spôsobom nemohol ovplyvniť. Právny vzťah medzi stranami je nevyhnutné bez ohľadu na to, že zmluva o kontokorentnom úvere je tzv. absolútnym obchodom podľa § 261 ods. 3 písm. d) OBZ posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, pretože je potrebné zohľadniť § 52 ods. 2 vera tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

12. Súd prvej inštancie pri posudzovaní nároku žalobcu vychádzal z ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch účinného v čase rozhodovania, avšak odvolací súd musí v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliadať aj na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 5. februára 2018 sp. zn. PL. ÚS 11/2016, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov SR dňa 27. 09. 2018 a ktorým vyslovil, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Hoci ústava a zákon o ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori to musí tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty (Nález Ústavného súdu SR z 20. decembra 2006 sp. zn. I. ÚS 316/06-37).

13. Vo vzťahu k vyššie uvedenému nálezu Ústavného súdu SR je zrejmé, že aplikáciou ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie prihliadal na premlčanie ex offa, keď v súčasnosti nie je možné na aplikáciu ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa prihliadať. Keďže Ústavný súd SR uvedeným nálehom rozhodol, že ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a konštatoval, že na ochranu zraniteľného jednotlivca, existujú miernejšie prostriedky, zvlášť formou právnej pomoci, a preto právna úprava nie je nevyhnutne potrebná na naplnenie tohto cieľa, pričom odvolací súd je týmto rozhodnutím viazaný, odvolací súd preto dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie prihliadol v konaní na námietku premlčania v zmysle ustanovenia § 5b uvedeného zákona, o ktorom Ústavný súd SR rozhodol, že je protiústavné, je potrebné jeho rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť z tohto dôvodu a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a ďalšie rozhodnutie s tým, aby súd prvej inštancie vec opätovne právne posúdil bez aplikácie ex offa námietky premlčania, vysporiadajúc sa so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v odvolaní. Názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie v ďalšom konaní viazaný (§ 391 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).